

Sõna

„Neil päevil sündis, et keiser Augustus andis käsu kirjutada üles kogu maailm. Ja see üleskirjutus oli esimene ja toimus, kui Küreenius oli Süüria maavalitseja. Ja kõik läksid end laskma kirja panna, igäiks oma linna. Siis läks ka Joosep, Galileamaalt, Naatsaretist üles Juudamaale, Taaveti linna, mida hüütakse Petlemmaks, sest ta oli Taaveti kojast ning soost, ühes Maarja, oma kihlatud naisega, kes oli lapseootel. Aga nende seal olles sai aeg täis ja Maarja pidi sünnitama. Ja ta tõi ilmale oma esimese poja, mähkis ta mähkmetesse ja asetas sõime, sest neil ei olnud muud aset majas.“ Lk 2:1-7

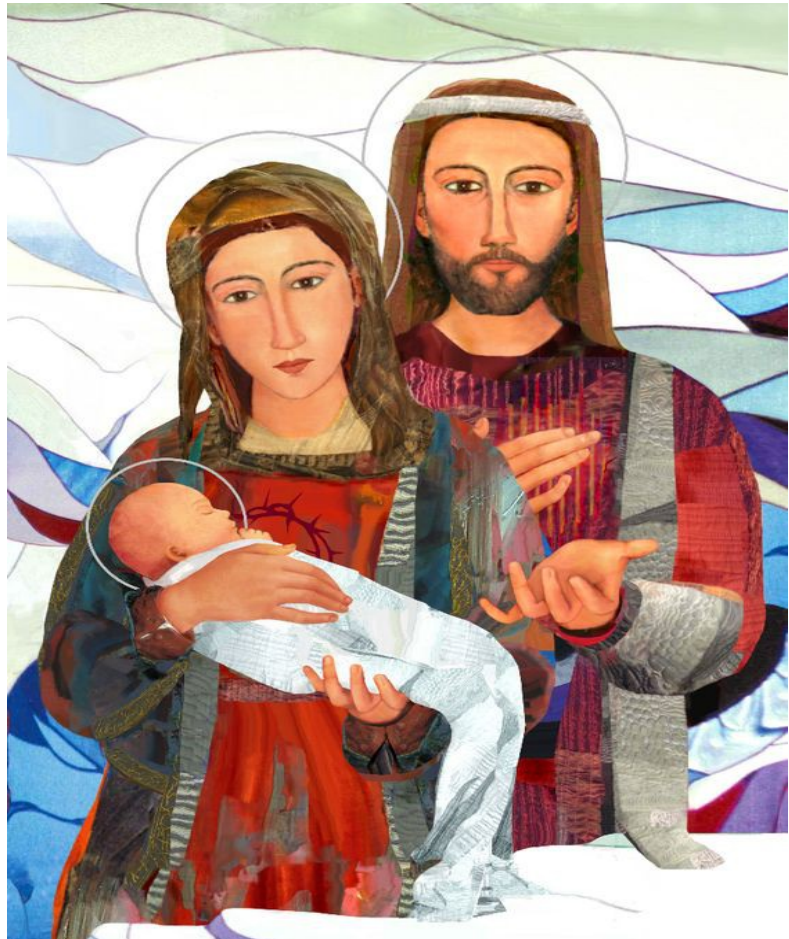
Mõte

Käes on aasta kaunimad pühad. Inimesed sagivad ostukeskustes. Mida kinkida emale, vanaemale? Kõlavad kaunid jõululaulud, säravad jõulukuused.

Kuid enam kui 2000 aastat tagasi saatis Jumal maailmale veel suurema kingi - oma Poja. Kellele too väike maimuke siis sündis?

Palve

Hea Isa taevas! Tee, et see ilus lihtne lugu Päästja sünnist oleks rõõmustuseks ja õnnistuseks kõigile inimestele. Aamen

Pühad Kadrina kirikus

Pühapäev, 23. detsember kl 18
Tähevalgus – jumalateenistus lastele

Esmaspäev, 24. detsember kl 18
Jõuluõhtu

Teisipäev, 25. detsember kl 11
Kristuse sündimise püha

Pühapäev, 30. detsember kl 11
Püha perekond – jõuluaaja jumalateenistus

Esmaspäev, 31. detsember kl 18
Aasta lõpu palvus Taizé lauludega leerimajas.

Püha öö

F. Gruber

Püha öö, õnnistud öö!
Kõik on maas rahu sees.
Joosep valvab ja Marial sääl
hingab lapsuke põlvede
päääl.

Maga, patuste rõõm!
Maga, patuste rõõm!

Püha öö, õnnistud öö!
Ingli hääl välja päääl
laulab rõõmustes
halleluuja!
Annab teada nüüd
karjastel' ka:
Kristus sündinud teil!
Kristus sündinud teil!

Püha öö, õnnistud öö!
Kes Sa meil' ilmutand
Isa armu, mis õnnistust
toob,
rahupõlve maailmale loob.
Laulgem halleluuja!
Laulgem halleluuja!

VIHMAVARBLANE

XIII OSA

Kui Loopre Hannes veel sama päeva õhtul Bläku Eduardi juurde läks, olid ümberkaudsed enam kui kindlad, et head nahka sellest ei tule. Viimati tuleb veel politseiga tegemist. Muidugi, joodikute asi, oli Saare Taali oma peas mõelnud. Neil pole ju vahet, millal võtta. Ja juba kobistaski Loopre Hannes Bläku Eduardi kitsukeses koridoris ja nõudis sisselaskmist.

„Kas peremees kodu?“

„Kodus jah. Astu aga sisse, kui mees oled,“ vastas Bläku Eduard.

„Kuule, Eduard, tegelikult mul oli ikka asja ka. Ma tahaksin sinu käest nimelt nõu küsida. Ütle mulle, mis neile naisterahvastele viimasel ajal sisse on läinud, et kuidagi tutvust sobitada ei taha?“

Hannes istus köögilaua taha ja kookis määrdunud jope hõlma vahelt Viru Valge välja. Bläku Eduard hakkas kohe kanget musta teed keetma ja irvitas:

„Või nii on sinuga siis lood! Sobitad siin aga naisterahvastega tutvust, aga kes siis minuga viina võtab?“ Ta haaras Hannese käest pudeli ja keeras sellel kiiresti korgi maha. „Vaata, sõber, naistega, eriti võõrastega tuleb hästi ettevaatlik olla, tuleb kaaluda, et mis ja kuidas öelda ja mis kõige tähtsam- raha peab olema sul nagu raba. Raha, see meeldib neile.“

„Mhmm, aga ma ikka ei saa sotti, et miks see tutvuste sobitamine nii pagana keeruliseks on aetud, hõkk, vähemasti nende poolt. Näe, nõuavad aga head välimust, ilusat autot ja maja, aga mul pole ju midagi.“

„Ehh, mul ka mitte. Mind peab ülal riik ja kõik muu, see noh on täiesti savi.“

„Ähh, ära sa räägi midagi, Eedi. Kuningamäe peal käivad ammu jutud, et sulle siia taksoga ilusaid naisi tuuakse, ah?“

Bläku Eduard oleks nüüd Hannese jutu peale vihastama pidanud, kuid ta ei teinud seda mitte ja mehed hakkasid viina võtma. Kui esimesed klaasitäied olid juba hinge all, küsis Hannes Loopre äkki:

„Kuule, kas see on tõsi, et Kasesalu Lembit juba haiglast välja lasti? Tõnu nagu mainis midagi, et oli koju lastud või nii, oma linnukese juurde. Vastab see kuuldus tõele?“

„Olla teine koju saanud jah, aga viimastel päevadel kuidagi kõik väga vaikne seal. Vaat ei tea, kas läksid eidega tülli või?“

„No seda minagi, et noh, kui ikka ollakse nii äkilise loomuga nagu see Kasesalu Lembit juba on ega sellest siis saagi head nahka tulla. Vaata, ma siin paar päeva tagasi proovisin üht tibi ära rääkida. Moosisin ikka nii ja naa, aga ei saanud sellest asjast asja tuhkagi. Vaat, kui vana Helmut oleks veel elanud, küllap tema oleks nõu ja abi teadnud. Nüüd ole nagu sokk kuival.“

Bläku Eduardile tegi joomakaaslase jutt kangesti nalja. Ta võttis pliidilt teekannu ja tõstis selle päevinäinud „Vahitornile.“ Tema arvates oli Loopre Hannes kummaline kuju, jõi ja siis kukkus filosoferima, elust, viinast ja naistest.

„Kuule, Hannes, las ma nüüd ütlen sulle, anna mulle andeks, aga praegu ei saa ma su jutust tuhkagi aru. Kuhu sa oma jutuga tüürid?“

„Ahh,“ ütles Hannes vaid ja kummutas järgmise klaasi tühjaks.

Bläku Eduard mõistis peagi, et sellele mehele, kes seal tema köögilaua taga istus, käis sel hetkel midagi tohutult närvidele. See oli midagi sellist, mida tema Bläku Eduardiga nagu arutada taheti, aga samas ei sõandatud nagu ka, sest mine veel tea, mida temast midu veel mõtlema hakkab. Aga Bläku Eduard ei mõelnud viimasel ajal just kuigi palju ja kui mõtles, siis ainult sellest, mil moel uut pudelit saada. Nagu tavaliselt pidi ta selle tarbeks kellelki võlgu võtma. Täna õhtul oli Loopre Hannes siiski õnneks oma viina kaasa võtnud. Nii need kaks meest seal Kuningamäel siis võtsid, kuni Bläku Eduardil tekkis tahtmine muusikat kuulata.

„Kas liiga hilja ei ole, hõkk?“ küsis Hannes.

Bläku Eedi jäi teisele imestunult otsa vaatama, irvitas omaette ja mõtles, et ega need müürsepad vist õiged mehed ikka pole, kui niisugust jama suust välja ajavad. Sest tema arvates olid elul ikka omad seadmised ja kui nende päevade sisse ka üks õlle või kangema kraami pudel ära mahtus, siis oli Eduardi arvates kõik kõige paremas korras. Eedi uskus seda nii kindlalt ja siiralt, sest mingit kindlat töökohta polnud tal juba aastaid olnud. Aga Eedi teadis oma uimase peagagi, et saab ka teisiti. Kõva häälega ütles ta nüüd Hannesele:

„Mis mul teistest, sõber. Oma toas võin ma teha, mida ma iganes tahan.“ Seda öeldes tegi Bläku Eduard sõrmega nipsu, kuid eriti hästi see tal just välja ei kukkunud, sest peas juba surises üsna kenasti. Siis taarus ta maki juurde ja pani masinasse ühe venekelse tümpsmuusika plaadi. Seejärel istus ta Hannese vastu köögilaua äärde, valas tassi musta teed täis ja ütles käsi pösakil:

„Ja nüüd Hannes, hakkame sinuga filosoferima.“ *Järgneb*

Meelis-Lauri Erikson

kadrina@eelk.ee

Karin-Kristel Hansson

karin.hansson@mail.ee